

วันคืนล่วงไป กับความดี

พระธรรมเทศนา

พระอาจารย์อนันต์ อภิญาโน
วัดมาบจันทร์ อ.เมือง จ.ระยอง
(สาขาหนองป่าพงที่ ๗๓)

วันคืนล่วงไปกับความดี

พระธรรมเทศนา
พระอาจารย์อนันต์ อภิญาโณ
วัดมาบจันทร์ อ.เมือง จ.ระยอง
(สาขาวัดหนองป่าพงที่ ๗๓)

วันคืนล่วงไปกับความดี

ดำเนินการ/ผู้จัดพิมพ์

คณะศิษยานุศิษย์ วัดมาบจันทร์

ต.แก่ง อ.เมือง จ.ระยอง ๒๑๑๖๐

โทร. ๐-๓๘๖๑-๗๕๔๖

สงวนลิขสิทธิ์

วัดมาบจันทร์

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

ท่านใดประสงค์จัดทำเป็นธรรมบรณการ

โปรดติดต่อวัดมาบจันทร์

.....ก็ได้สวดมนต์เจริญในพุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ
ในโอกาสต่อไปก็ให้นั่งสมาธิ นั่งสมาธิทำขาหัดเท้าซ้าย
มือขวาหัดมือซ้าย ตั้งกายให้ตรง ดำรงสติอยู่เฉพาะหน้า

คำว่าดำรงสติอยู่เฉพาะหน้าคือเฉพาะในปัจจุบัน พยายาม
ให้สติของเราอยู่กับลมหายใจเข้า ลมหายใจออก อันเป็นที่ตั้ง
ของสติคือความระลึกได้ สัมปชัญญะก็มีความรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่
ในปัจจุบัน แต่เป็นธรรมชาติของจิตที่พยายามที่จะส่งสายออกไป
ไปในอดีต แล้วก็ในอนาคต ก็ทำให้จิตของเรามันฟุ้งซ่านไป เรา
ก็พยายามดึงสติของเรามาอยู่ในปัจจุบัน เพราะปัจจุบันตรงนี้
เราก็จะมองเห็นความเป็นจริงได้

แต่ถ้าจิตของเรานั้นพยายามอยู่กับลมหายใจแล้วก็ไม่เป็น
ผลสำเร็จ ก็ให้เรานึกคิดพิจารณาในกายสังขารก่อนนี้ พิจารณา
ว่ามีความแก่ ความเจ็บ ความตายเป็นธรรมดา พิจารณาว่า
สังขารนี้เป็นของไม่เที่ยงเป็นทุกข์หาความเป็นตัวตน สาระแก่น
สารไม่ได้ เมื่อเราน้อมจิตของเรามาพิจารณาไม่ให้เกิดเรื่องอื่น
เมื่อเราพิจารณาอยู่ในเรื่องของความแก่ ความเจ็บ ความตาย
จิตก็จะสงบลงได้ เมื่อปรากฏลมหายใจขึ้นมาก็กำหนดลมหายใจ
ต่อไปได้เลย

... หรือบางครั้งจิตของเรามีกำลังดีพิจารณาแล้วสงบ จิตมีความนิ่ง ก็ให้เราที่มีความรู้สติอยู่กับความนิ่งนั้นว่าตอนนี้จิตของเราสงบอยู่ก็รู้จัก เมื่อจิตของเราสงบอยู่สักครูหนึ่ง ก็จะนึกคิดส่งสายไปธรรมดา ก็หันกลับมาพิจารณาในกายก่อนนี้อีก หรือกำหนดลมหายใจให้สงบตั้งมั่นขึ้นมา รวมความแล้วก็คือมีสติอยู่ที่กาย กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน กายาก็คือกาย

วิปัสสนาทำให้มีปัญญาเกิดขึ้น จิตนี้เมื่อมาอยู่กับกายนี้มันมีความยึดมั่นถือมั่น ก็เต็มไปด้วยความหลง เห็นกายเป็นตัวเป็นตนอยู่เสมอ เห็นกายเป็นตัวเป็นตนก็เกิดความโลภ ความโกรธ ความหลงขึ้นอยู่บ่อยครั้ง จึงเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์

“...การกำหนดรู้ในกาย เป็นสมถกรรมฐาน
กำหนดกายนี้ การเคลื่อนไหว การยืน การเดิน การนั่ง
การนอนก็ดี ลมหายใจเข้าออกก็ตาม จนจิตใจนี้สงบระงับ
เรียกว่าสมถกรรมฐาน ยังไม่เป็นวิปัสสนา

อารมณ์ของวิปัสสนานั้นคือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
เป็นอารมณ์อันเป็นวิปัสสนา เมื่อเรารู้ว่ากายนี้สักแต่ว่า
กาย การเคลื่อนไหวไปมาก็ดี กายเป็นธาตุ 4 นี้ก็ดี
สักแต่ว่ากายแล้ว ก็เป็นวิปัสสนา ไม่ใช่สัตว์ บุคคล
ตัวตนเราเขา เราก็จะละอุปาทานได้...”

พระพุทธเจ้าพระองค์ทรงทราบหนทางที่จะพ้นจากความทุกข์ จึงสอนให้พวกเรานั้นเริ่มต้นจากการทำบุญให้ทาน เพราะถ้าเริ่มปฏิบัติภาวนาอย่างเดียบบางที่จิตของเรานั้นยังไม่สงบก็ไม่สามารถค้นพบความเป็นจริงได้ต้องพัฒนาจิตนี้ให้มีความดีขึ้นมาเสียก่อน เมื่อเราเชื่อในคำสอนขององค์พระชินวรแล้วเราก็กักกันปฏิบัติคือการบริจาคทานนี้เป็นประจำ ทำบุญอยู่อย่างสม่ำเสมอ

ถ้าเราทำความดีอันเป็นกุศลกรรมนั้นเป็นประจำแล้ว ทำให้จิตของเรานั้นผ่องใส มีความเบิกบาน เมื่อจิตของเรามีความผ่องใสมีความเบิกบานในการสร้างความคิดขึ้นมารั้งจิตใจก็มีปิติมีความสุขมีความสงบในเรื่องของการทำบุญทำทาน

เมื่อมีศรัทธามากขึ้นเราก็มาสวดมนต์ภาวนา ซึ่งเป็นวันที่ในฤดูกาลเข้าพรรษาเราก็มาทำบุญทำทานสมาทานศีล มีศีลห้าเป็นปกติ เพราะศีลนี้เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิดสมาธิ สมาธิที่ได้ตั้งมั่นดีแล้วก็เกิดเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิดปัญญา ปัญญาที่จิตได้อบรมดีแล้วก็เกิดวิชา วิมุตติ หลุดพ้น เข้าไปสู่เป็นแก่นของพระพุทธศาสนา

การบริจาคทานนั้นอาจจะอยู่ในเปลือกนอกของพระพุทธศาสนาที่จริง เหมือนกับต้นไม้ก็ต้องมีสะเก็ด มีใบ ถ้าต้นไม้ไม่มีสะเก็ดไม่มีใบต้นไม้ก็อยู่ได้ลำบาก เปลือกที่หุ้มห่ออยู่นั้นก็เหมือนกับศีล ต้นไม้ต้นหนึ่งถ้าไม่มีเปลือกหุ้มห่อแล้วต้นไม้มันจะมีอายุยืนยาวไปได้ยาก เมื่อเรามีทาน มีศีลนั้นก็เปรียบเหมือนกับเปลือกของต้นไม้ ซึ่งกระพี้ของต้นไม้อันนี้เราก็ต้องมาเจริญซึ่งสมาธิ

“...ศีลที่รักษาดีแล้ว มีสมาธิเป็นอาานิสงส์ใหญ่

....สมาธิความตั้งมั่นที่เราได้เจริญได้ดีแล้ว

มีปัญญาเป็นอาานิสงส์

....ปัญญาที่อบรมจิตให้ดีแล้ว มีวิชา วิมุตติความหลุดพ้นนั้น

เป็นอาานิสงส์เกิดขึ้นมา

สมาธิแปลว่าความตั้งใจมั่น ความตั้งใจมั่นของจิตที่มีความตั้งใจมั่นอยู่ในอารมณ์อันเดียว อารมณ์เป็นหนึ่งไม่เป็นสอง เช่น เรามีสติ การยืน เดิน นั่ง นอน พยายามให้มีสติอยู่ในปัจจุบัน เรามีสติอยู่ในปัจจุบันว่าเราจะมานั่งสมาธิในตอนเย็นก็ทำได้ง่าย เพราะระหว่างนั้นวันนั้นเราพยายามรักษาจิตของเราไม่ให้ฟุ้งซ่าน โดยมีกายนี้เป็นฐานที่ระลึกรู้ของสติ

เราจะรบกับศัตรูก็ต้องมีป้อมมีค่าย ฐานที่ตั้งมั่นของจิตอย่างดีก็คือกาย เวทนา หรือจิต หรือธรรม การเคลื่อนไหวไปมานี้เราสังเกตได้ง่าย การนิ่งก็ดี การพูดก็ดี เราก็สังเกตได้ง่ายเพียงแต่ว่า ให้เรามาระลึกรู้ว่าบัดนี้เราทำอะไรอยู่ ถ้าเรามีสติเช่นนี้คือเรามาศึกษาปฏิบัติธรรมบูชาองค์พระบรมครูพระศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความเชื่อมั่น พระองค์สอนให้เรามีสติอยู่ในกาย เราก็พยายามทำ หนทางที่จะพ้นทุกข์ก็อยู่ตรงนี้ ถ้าเราทำได้ อย่างต่อเนื่องเชื่อมโยงกันแล้ว จิตจะมีความสงบเข้ามา อาศัยความเพียร อาศัยศรัทธา ความเชื่อ ความเลื่อมใส มีความเพียรพยายาม

ถ้าเรานั่งสมาธิที่กำหนดรู้ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก บางครั้งจิตก็จะเกิดปีติ เกิดความสุข เกิดความตั้งมั่นเป็นเอกัคคตา

เมื่อจิตถอยออกมาตามปกติก็มาพิจารณา ก็เห็นความเป็นจริง ว่ารูปนามนี้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาอย่างแจ่มชัด สมาธินี้จึงเป็นแกนกลางที่สำคัญ เปรียบเทียบเหมือนกับเป็นกระพี้ของต้นไม้ เมื่อเราจะเข้าไปสู่แก่นของต้นไม้ก็ต้องพบกับกระพี้จิตของเราจะพัฒนาให้เกิดปัญญา ก็ต้องมีสมาธิเสียก่อน

องค์พระชินวรที่พระองค์ได้ตรัสรู้ก็เพราะสมาธิของพระองค์ ตั้งมั่นในอานาปานสติกรรมฐานพิจารณาแล้วเกิดวิปัสสนาญาณจนได้สำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ ใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ พระองค์ก็นำคำสอนที่พระองค์ได้ตรัสรู้แล้วนั้น มาสอนแก่เวไนยสัตว์ทั้งหลาย พวกเรานั้นเป็นเนยบุคคลคือบุคคลที่พอจะบอกสอนได้

ถ้าได้ฟังธรรมเนืองๆ แล้วปฏิบัติตามอยู่อย่างสม่ำเสมอก็มีโอกาสได้รู้ธรรมะ ได้เห็นธรรมะ เพียงแต่เราจะต้องลดละความเพลิดเพลินสนุกสนานในบางครั้ง และปล่อยวางอารมณ์ของจิตให้อยู่ในปัจจุบันนี้ ทำกายของเราให้ตรง จิตของเราให้แตก มุ่งสู่ความพ้นทุกข์ สู่แดนพระนิพพาน อันเป็นแดนที่เราจะไม่มีความทุกข์อีก ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏสงสารอันยาวนาน เพราะการเวียนว่ายตายเกิดนี้มันยาวนานมากจนหาภพหาชาติ

ไม่ได้ ว่าชาติแรกเกิดขึ้นมาเมื่อใด หรือปัจจุบันคนก็เป็นไข้เป็นโรคไข้หวัด ก็ไม่รู้ว่ามีติดมาจากไหน ไข้หวัดมาจากทิศไหนติดมาจากไหนก็ไม่มี รู้อีกทีก็เป็นแล้ว ถ้าเป็นแล้วก็หาทางรักษา ถ้ามีหมอยกมียาก็รักษาหายได้ แต่ว่าพระพุทธเจ้าบอกว่ายาที่จะกันความตายนั้นไม่มี มียาที่จะรักษาหายได้ชั่วคราว แต่ถ้าเรามาพิจารณาแล้วเราจะได้ไม่ประมาท เพราะชีวิตนี้ก็ไม่แน่นอน องค์พระชินวรจึงสอนให้พวกเราเน้นเจริญซึ่งมรณานุสติกรรมฐานพิจารณาถึงความตายที่จะมาปรากฏแก่เรา

ถ้าเราพิจารณาความตายก็จะดับซึ่งราคะ โทสะ โมหะ อย่างแรงกล้าลงได้ ถ้ากรรมฐานธรรมดานั้นเราไม่สามารถทำให้สงบก็คิดถึงความตาย จิตจะสงบลงได้ นี่ก็เป็นการเจริญซึ่งสติรวมความแล้วก็เพื่อต้องการให้จิตของเรานั้นมีความสงบลงแล้วก็มีปัญญารู้เท่าทันในอารมณ์ รู้เท่าทันในความเป็นจริงว่ากายก่อนนี้มันเป็นกายที่มันเต็มไปด้วยความทุกข์ มีความแปรปรวนไป มีความเปลี่ยนแปลงไปอยู่เสมอหาความคงทนถาวรอะไรไม่ได้ เราก็อยากจะได้ร่างกายที่มันแข็งแรงสมบูรณ์คงทนตลอดไปแต่มันเป็นไปไม่ได้ในโลกนี้ เพราะโลกสวรรคก็ไม่สามารถอยู่ได้ตลอดไป แต่เป็นการพักทุกข์ชั่วคราว เสวยความสุขด้วยผลบุญคือทานศีลภาวนาที่เราได้ทำไว้แล้ว

“...เมื่อเราเห็นว่า รูปก็ดี เวทนา สัญญา สังขาร
วิญญาณ กิตติ ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา
ไม่ใช่ตัวตนสัตว์บุคคลเราเขา ใจของเราก็จะได้เห็นธรรมะ
คือเห็นตนนี้ไม่ใช่ตน สิ่งที่เราเคยเข้าใจว่าเป็นตัวตน
เห็นว่าไม่ใช่ตน เรียกว่าคนเห็นตน หลวงพ่อชาบอกว่า
คนอย่างนี้เป็นคนเห็นตน แต่ถ้าใจนั้นเห็นแต่ตัวตน
นี่ก็เรา นี่ก็เขา นี่คนหลงตน หลงยึดสมมติบัญญัติ
หลงยึดก่อนธาตุ 4 นี่เป็นตัวเราของเรา
เป็นทุกข์อยู่รำไป...”

องค์พระประทับไปแล้วก็ทรงค้นพบว่า ความสุขที่แท้จริงนั้น ก็คือแดนพระนิพพานที่เดียวเท่านั้น เมื่อเราสร้างความดีของเรา การให้ทานก็ดี สมาทานศีลก็ดี ภาวนาก็ดี ก็มุ่งตรงไปสู่แดนพระนิพพาน อันเป็นแดนที่ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดขึ้นมาอีก เรา จะพบแต่บรมสุขที่แท้จริง

ถ้าจิตของเรายังไม่ถึงนั้นก็คงจะเกิดในพรหมโลก หรือว่า สวรรค์ชั้นใดชั้นหนึ่ง แต่พยายามปิดซึ่งอบายภูมิ ภูมิที่ไม่สบายเต็มไปด้วยความทุกข์ มีนรกภูมิ เปตภูมิ อสุรกายภูมิ สัตว์เดรัจฉานภูมิ เป็นต้น ที่โกลั้ว เราเห็นชัดคือเดรัจฉานภูมิ เต็มไปด้วยความทุกข์ เต็มไปด้วยความหวาดระแวงในการแสวงหาซึ่งอาหารที่จะรับประทานเข้าไป วันๆ หนึ่งก็ลำบาก โลก โกรธ หลง ที่เกิดขึ้นนี้จะ ชักนำจิตของเรานั้นตายจากมนุษย์ก็ไปเกิดในสัตว์เดรัจฉานนั้นไม่ยาก เพราะฉะนั้นเราจะต้องมาปฏิบัติ ปิดซึ่งอบายภูมิเสียก่อน เราปฏิบัติตามคำสอนขององค์พระชินวรให้เรามีศีลห้าเป็นปกติ ถ้าเรามีศีลห้าเป็นปกติอยู่เสมอ จิตใจก็ผ่องใส จิตใจก็มีความปิติอิ่มใจในความดี

ในสมัยพุทธกาล สาวก สาวิกา ซึ่งเป็นฆราวาสมีมากทีเดียวที่เป็นพระอริยบุคคล ก็เพราะท่านได้สั่งสมอบรมบารมีมาแล้วแต่ชาติปางก่อน เรียกว่าเป็น ปุพเพกตบุญญตา บุญที่สั่งสมเอาไว้แล้วในองค์พระประทับแก้วหลายๆ พระองค์ เช่นท่านอนาถบิณฑกะเศรษฐี^๑ และนางวิสาขา มหาอุบาสิกา นางวิสาขามหาอุบาสิกาแม้ว่าอายุเพียงเจ็ดขวบ สมองมีความสมบูรณ์แล้วนางได้เป็นบรรลพพระโสดาบันตั้งแต่อายุเพียงเจ็ดขวบ จัดการงานทั้งหลายเหมือนกับผู้ใหญ่ สามารถต้อนรับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมทั้งบริวารห้าร้อยได้อย่างสบาย มีสติปัญญามากเพราะว่านางนั้นปฏิบัติมาแล้วในพระพุทธเจ้าหลายๆ พระองค์

พวกเราที่ได้เกิดขึ้นมาในชาตินี้ ก็เป็นชาติที่ได้ร่างกายนี้เป็นมนุษย์ และยังพัฒนาจิตของเรานั้นให้สูงส่ง ให้มีโอกาสได้รับธรรมะ มีโอกาสได้ศึกษาธรรมะ ปฏิบัติธรรมะ มีสติปัญญา เอาชนะกิเลสตั้งอยู่ในศีลในธรรม เมื่อใจของเราตั้งอยู่ในศีลในธรรมก็เป็นฐานที่ตั้งมั่นอย่างดี เมื่อเรามีฐานที่ตั้งมั่นอย่างดีเช่นนี้ เราย่นอ่าประมาณให้พิจารณาหาความเป็นจริง

เพราะวันคืนล่วงไปล่วงไป ชีวิตเราก็ล่วงไปด้วย วันคืนที่ล่วงไปล่วงไป ก็ล่วงไปด้วยการสร้างคุณงามความดีเอาไว้ เพราะทรัพย์สิ้นทั้งหลายในโลกก็เป็นของโลกทั้งนั้น ไม่สามารถจะติดตามเราไปได้ บุคคลที่ไม่ได้พิจารณา ก็จะเกิดโหมะความหลง ยึดอยู่ในโลกนี้ ยึดอยู่ในตัวเราหรือของของเรา ในที่สุดก็ตายไปอย่างเปล่าประโยชน์ แต่บุคคลที่มีสติมีปัญญาพิจารณาแล้ว ก็พยายามขวนขวายสร้างคุณงามความดี ทำวัตรสวดมนต์เจริญสมาธิภาวนา บางครั้งมีปิติแรงกล้าเกิดขึ้นอิ่มอกอิ่มใจ ไม่ได้ทานอาหารก็อยู่ได้หลายๆ วัน เพราะปิติความอิ่มใจทำให้ใจของเรานั้นเป็นทิพย์ เมื่อปิติลดลงมาแล้วเราเจริญวิปัสสนาก็สามารถบรรลุธรรมได้ ผู้ที่บรรลุธรรมเห็นธรรมนั้น ก็มีอยู่แล้วในโลกนี้ เป็นสิ่งที่เห็นคำสอนของพระพุทธเจ้าก็เห็นพระพุทธเจ้า

เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเราก็นับว่าเป็นผู้ที่โชคดี เป็นมงคลของชีวิต ที่ได้อุทิศในการปฏิบัติถวายบูชาของค์สมเด็จพระศาสดาเป็นผู้ที่มีปัญญารู้จักคบค้ากับบัณฑิต ไม่คบค้ากับบุคคลที่จะชักนำเราไปสู่ทางที่ผิด อเสวนาจพาลานัง การไม่คบคนพาลหนึ่ง บัณฑิต जानังจเสวนา การคบบัณฑิตหนึ่ง บูชาจบุชนีนยานัง เอตัมมังพลมุตมัง เป็นมงคลของชีวิต บูชาบุคคลที่ควรบูชา เช่นพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ บิดามารดาของเรา แม้ว่าท่านยังไม่ตั้งอยู่ในศีลในธรรมได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็เป็บิดามารดาผู้ให้กำเนิดเกิดขึ้นของชีวิตนี้ ซึ่งเรามีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะท่านได้เลี้ยงดูมา เมื่อเราบูชาท่านก็ย่อมมีความเจริญ การบูชาท่านที่ยิ่งไปก็คือการปฏิบัติบูชาให้มีกายกรรม วจีกรรม มโนกรรมที่ตั้งอยู่ในศีล ก็เป็นมงคลของชีวิตของเราด้วย เมื่อพวกเราต้องการให้โชคช่วยอำนวยพร สิ่งที่สำคัญนั้นก็คือการปฏิบัติสร้างกรรมที่ดี สร้างบุญกุศลที่ดี ถ้าเรามีความดีมีบุญกุศลที่ดีแล้วจะส่งผลให้เรานั้นมีความสุข ทั้งชาตินี้และชาติหน้า

ทานบารมีที่เราได้ทำก็เหมือนกับเสบียงทั้งหลายที่เราได้สะสมเอาไว้ สำหรับผู้ที่จะเดินทางไกลก็ต้องมีเสบียง เราเดินทางไกลอยู่ในวัฏสงสารเราก็ต้องมีทานบารมีนี้คอยอุปถัมภ์ค้ำชูเอาไว้ เกิดขึ้นมาชาติใดก็มีความสมบูรณ์บริบูรณ์เราก็ต้องรักษาศีลเอาไว้ เกิดขึ้นมาชาติใดก็มีร่างกายเป็นปกติครบถ้วน อากาการสามสิบสอง แล้วเราอยากจะมีสติปัญญาก็ต้องมาเจริญสมาธิ ทำจิตให้นิ่งให้เป็นสมาธิธรรม เพราะจะมีปัญญาในการศึกษาวิชาอาชีพแสดงว่าเราเคยได้อบรมบารมีด้านปัญญามาแล้ว

องค์พระประทีปแก้วก็ตรัสว่า บุคคลที่เจริญในสติสมาธิ ปัญญาเกิดมาอย่างสมบูรณ์บริบูรณ์ด้วยโภคทรัพย์ ด้วยร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ ตลอดจนพวกเราก็มีปัญญาในการศึกษาเล่าเรียนเขียนอ่านประกอบสัมมาอาชีพ มีความเจริญรุ่งเรืองแล้วก็ตั้งอยู่ในความไม่ประมาทพยายาม ที่จะศึกษาค้นคว้าหาความสูงที่แท้จริงของชีวิตขึ้นให้ได้ โดยพยายามเจริญพระกรรมฐานเจริญซึ่งวิปัสสนาญาณจะเห็นความเกิดดับของสังขารได้อย่างแท้จริง เมื่อจิตสงบขึ้นมาพิจารณาแล้วเห็นกายนี้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ธรรมะก็จะนำพาจิตของเราข้ามพ้นจากความเป็นปุถุชนกัลยาณชนสู่ความเป็นอริยชนได้

....สิ่งที่สำคัญนั้นก็คือการปฏิบัติสร้างกรรมที่ดี
สร้างบุญกุศลที่ดี ถ้าเรามีความดีมีบุญกุศลที่ดีแล้วจะส่งผล
ให้เรานั้นมีความสุข ทั้งชาตินี้และชาติหน้า ....

ทานบารมีที่เราได้ทำก็เหมือนกับเสบียงทั้งหลาย
ที่เราได้สะสมเอาไว้ สำหรับผู้ที่จะเดินทางไกลก็ต้องมีเสบียง
เราเดินทางไกลอยู่ในวัฏฏสงสารเราก็ต้องมีทานบารมีนี้
คอยอุปถัมภ์ค้ำชูเอาไว้....

เราได้ยินได้ฟังว่าโคตรภูจิต โคตรภูญาณ ญาณที่จะข้ามโคตรเป็นอย่างไร ท่านอุปมาอุปไมยว่าเท่านี้ก็เหยียบฝั่งคลองปากนี้ เข้าอีกข้างก็เหยียบข้างโน้นไว้แล้ว เราก็สงสัยอีกว่า เอ! ผู้ที่เห็นพระนิพพานแล้วทำไมไม่กลับมา เท่านี้ยังอยู่ฝั่งนี้แล้วก็น่าจะเอาทำอีกข้างหนึ่งข้ามไปได้เลย เราสงสัย เพราะโคตรภูนั้นเป็นญาณที่จะข้ามโคตรซึ่งอยู่ระหว่างโคตรของปุถุชนกับอริยชน แต่เมื่อเราบ่มบารมีไปได้ไปถึงก็จะเข้าใจ ว่าการที่ยังข้ามไปไม่ได้เพราะยังติดอยู่ ยังยึดอยู่ ยังหลงอยู่ในโลกมนุษย์นี้ ยังหลงอยู่ยังมีอุปาทานอยู่ในกายว่าเป็นตัวเราของเรา ยังละไม่ได้ขาด เรียกว่ายังล้งเลงสงสัยจึงไม่สามารถตัดสักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส อันเป็นสังโยชน์เบื้องต้นทั้งสามให้ขาดได้ เพราะศีล สมาธิ ปัญญา ยังไม่ได้รวมตัว มรรคสมังคี ยังไม่ได้รวมกัน เพราะฉะนั้นการที่จะเห็นได้อย่างนั้นยังไม่เกิด ก็ต้องบ่มบารมีเสียก่อน ก็พยายามพิจารณาเจริญสติทำสมาธิให้ตั้งมั่น ศีลก็รักษาเป็นปกติ จิตก็จะหนุนตัวขึ้นไป สมาธิที่เราเคยนั่งได้จะนั่งรักษาสมาธิมาแล้วอยู่ในปัจจุบันนั้นจิตก็มีลักษณะอย่างนั้นไม่เสื่อมคลายมีความตั้งมั่น จะยืน จะเดิน จะนั่ง จะนอน จิตก็สงบอยู่ได้ มีความเบากายเบาจิตเบา อารมณ์ของความโลภ โกรธ หลง ก็เข้ามาไม่ได้

เมื่อนั่งสมาธิจิตก็จะดึงลึกไปอีกจนเป็นเอกัคคตาจิต เอกัคคตารมณ์ เมื่อถอยออกมาพิจารณาเห็นกายเป็นอนัตตาได้ จิตเมื่อรวมตัวเข้ามาแล้วเกิดสภาวะธรรมปรากฏอย่างเด่นชัด เห็นกายก่อนนี้ก็ดี สิ่งใดสิ่งหนึ่งของกายก็ดีอย่างแจ่มชัดว่าไม่ใช่ตัวตน เป็นความรู้ขึ้นมาเรียกว่าวิปัสสนาญาณปรากฏขึ้น มรรคสมังคีก็ตัดกิเลสให้เป็นสมุจเฉตพหวน ก็จะมีพบเห็นสมเด็จพระศาสดาจารย์ในจิตอย่างไม่สงสัย ว่าองค์พระจอมไตรที่พระองค์ได้ประสูติ ตรัสรู้ แสดงธรรม เสด็จดับขันธปรินิพพานนั้น มีอยู่อย่างแท้จริง เพราะใจของเรานั้นไม่อึดในโลก ไม่อึดในโลกธรรม เห็นธรรมะเข้าใจชัดในสัจธรรมความเป็นจริงจึงไม่สงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่พระพุทธเจ้าประสูติขึ้นมาแล้ว แสดงธรรมนั้นมีจริงอย่างแน่นอน แม้ยังไม่เห็นกายเนื้อขององค์พระชินวร แต่ก็ได้เห็นกายธรรม ธรรมะ พระองค์ก็ตรัสไว้แล้ว บุคคลใดเห็นธรรม บุคคลนั้นเห็นเราตถาคต บุคคลใดละกิเลส ละความรู้สึกได้ก็เห็นเราตถาคต ก็ขอให้พวกเราผู้มีศรัทธาเลื่อมใสในองค์สมเด็จพระศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

โอกาสดีที่เราได้เกิดขึ้นมาแล้วก็พากันมุ่งปฏิบัติพยายามพัฒนาจิตของเราให้มีธรรมะ จิตของเรามีธรรมะมากขึ้นเท่าใด ใจก็สงบมากขึ้นเท่านั้น จิตของเราก็เรียกว่านิพพาน ความโลภ ความโกรธ ความหลงน้อยลงไป ใจของเราจิตของเราก็เย็นลง เรียกว่านิพพานไม่ได้อยู่ที่ไหน สวรรค์ก็ดี พรหมโลกก็ดี จะรู้แจ้งชัดก็อยู่ในใจนี้ บางครั้งเราอยากจะได้เห็นเทวดาว่าอยู่ที่ไหน เราก็มาดูที่ใจของเรา ถ้าใจของเรามีปีติ มีความสุขเกิดขึ้นจากการให้ทาน สมาทานศีล ภาวนา มีความอิมใจ สุขใจ ใจก็เป็นเทวดา ภาพเทวดาอยู่อย่างนี้ ถ้าเรามีความสุขอยู่อย่างนี้มีความสุขอิมใจอย่างนี้ไปตลอด เป็นแสนปี ล้านปีอย่างนี้แหละ นี่เป็นภาพของเทวดามีความสุขอย่างนี้

ถ้าจิตของเรามั่นนิ่งสงบ เป็นเอกัคคตาจิต เอกัคคตารมณ แล้ว มีปฐมฌานเป็นต้น เราก็จะรู้จักนี่คือใจของพรหมมีความสุขมาก มีความสุขกว่าภพของเทวดา ถ้าตายไปจิตของเราทรงสภาพนี้ได้ก็มีความสุขอย่างนี้ เป็นหลายหมื่นกับปี หลายหมื่นกัลป์ก็มีแต่ความสุข แต่พรหมก็ดี เทวดาก็ดี อายุก็ยังมียู่ ในที่สุดเมื่อหมดบุญกุศลแล้ว ก็ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก

องค์พระบรมครูจึงตรัสสอนให้เรานั้นทำลายซึ่งกิเลสให้เป็นสมุจเฉตพหุหน จะได้ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏสงสารอันยาวนาน เช่น ท่านอนาถปิณฑกะเศรษฐี หรือนางวิสาขามหาอุบาสิกาก็เป็นพระโสดาบัน บางครั้งญาติของท่านก็เป็นพระสกทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ก็มาก พวกเราถ้ามีความเชื่อเช่นนี้ ก็พยายามพากันมุ่งปฏิบัติโดยเฉพาะการภาวนานี้เป็นของสำคัญ ให้พยายามมีกรรมฐานประจำใจ รักษาใจของเราไม่ให้ยินดียินร้าย ในทุกอย่าง พยายามเจริญสติ ทำจิตอยู่ในปัจจุบันอย่างนี้เราจะได้พบกับความสุขที่แท้จริง

ขออำนาจบุญบารมีของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ให้พวกเรานั้นประสบกับธรรมะ ประสบกับความสุขที่แท้จริงในชีวิต ถ้ายังมีภพชาติต่อไปขึ้นชื่อว่าความขัดข้องทั้งหลายจงอย่าได้มี ถึงพร้อมด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ ด้วยกันทุกท่านเทอญ

“..... ทางที่จะบรรลุเร็ว..นั่นก็มีอยู่เหมือนกัน
ก็คือทำความรู้ให้แจ้งชัดในกาย ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนนั่นเอง
เราก็สามารถทำลายกิเลสให้เป็นสมุจเฉทประหารได้
อันเป็นทางลัดทางรู้เร็ว ไม่มีทางลัดทางรู้เร็วอื่นใดแล้ว
ก็ขอให้เราตั้งสติอยู่ในกาย อยู่ในเวทนา อยู่ในจิต
อยู่ในธรรม.....แต่จะลัดอย่างไรก็ตาม
ก็เพราะว่าสมาธินั้นเต็มแล้ว ก็สามารถทำลายกิเลส
ให้เป็นสมุจเฉทประหารได้...”

